ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ SIR GORDON SLYNN της 2ας Ιουνίου 1988 *

Κύριε πρόεδρε,
Κύριοι δικαστές,

Ο Pizziolo εργάστηκε στο κοινό κέντρο ερευνών στην Karlsruhe της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας μέχρι την 1η Μαρτίου 1970· από αυτή την ημερομηνία έτυχε αδείας για προσωπικούς λόγους που έπρεπε να λήξει στις 28 Φεβρουαρίου 1971. Επιθυμούσε να επανέλθει στην υπηρεσία στη λήξη της αδείας του, αλλά η Επιτροπή δεν τον επανένταξε. Στην αρχή, απευθύνθηκε στο Δικαστήριο ζητώντας την επανένταξή του από 1ης Μαρτίου 1971, αλλά το Δικαστήριο απέρριψε αυτό το αίτημα (υπόθεση 785/79, Συλλογή 1981, σ. 969).

Αντιθέτως, το Δικαστήριο διέταξε πραγματογνωμοσύνη για να εξακριβωθεί αν ο Pizziolo είχε τα προσόντα που αντιστοιχούσαν, ιδίως, σε ανακοίνωση κενής θέσεως που δημοσιεύθηκε υπό τον αριθμό COM/1531/76. Οι πραγματογνώμονες έκριναν ότι ο Pizziolo είχε τα προσόντα για τη θέση που αφορούσε αυτή η ανακοίνωση κενής θέσεως και ο ενδιαφερόμενος επανήλθε ενώπιον του Δικαστηρίου. Αυτή τη φορά (υπόθεση 785/79, Συλλογή 1983, σ. 1343), το Δικαστήριο έκρινε ότι έπρεπε να επανενταχθεί από 1ης Ιανουαρίου 1977. Κατά συνέπεια, το Δικαστήριο υποχρέωσε την Επιτροπή να τον επανεντάξει από αυτή την ημερομηνία. Υποχρέωσε επίσης την Επιτροπή να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ισόποσο των καθαρών αποδοχών που αυτός θα εισέπραττε, αν είχε επανενταχθεί την 1η Ιανουαρίου 1977 και μέχρι την πραγματική επανένταξή του, μειωμένων κατά το ποσό των καθαρών επαγγελματικών εσόδων που απόκτησε κατά την ίδια περίοδο, ασκώντας άλλη δραστηριότητα.

Συγχρόνως, το Δικαστήριο διευκρίνισε, στη σκέψη 13 της αποφάσεως, ότι ο προσφεύγων έχει την υποχρέωση να επιδείξει εύλογη επιμέλεια, ώστε να μειωθούν οι απώλειές του, με την αναζήτηση ενδεχομένως άλλων θέσεων. Πράγματι, ο Pizziolo μετέβη στην Ιταλία για να εργαστεί για ιταλική εταιρία, την AGIP Nucleare. Από την 1η Ιανουαρίου 1977 μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου 1983 εισέπραξε από την Επιτροπή ποσό, σε λίρες Ιταλίας, ίσο προς τη διαφορά μεταξύ του ποσού που θα είχε εισπράξει αν είχε επανενταχθεί την 1η Ιανουαρίου 1977 και του ποσού που ελάμβανε από την AGIP Nucleare ως μισθό. Οι αποδοχές που θα είχε λάβει από την Επιτροπή υπολογίστηκαν βάσει του εφαρμοστέου στην Ιταλία διορθωτικού συντελεστή.

Στις 24 Σεπτεμβρίου 1983, ο Pizziolo πληροφόρησε την Επιτροπή ότι θα έπαυε να απασχολείται στην AGIP Nucleare στις 30 Σεπτεμβρίου 1983. Φαίνεται ότι η Επιτροπή δεν του απάντησε πριν από τις 24 Φεβρουαρίου 1984, ημερομηνία κατά την οποία του απηύθυνε τηλεγράφημα που επιβεβαιώθηκε στη συνέχεια με έγγραφο της 27ης Φεβρουαρίου. Αυτό το τηλεγράφημα του προσέφερε την επανένταξή του σε θέση στο κοινό κέντρο ερευνών του Petten στις Κάτω Χώρες. Η Επιτροπή του ζητούσε να αναλάβει αυτή την απασχόληση μόλις αυτό θα ήταν ευλόγως δυνατό. Στην πραγματικότητα, ο προσφεύγων ανέλαβε υπηρεσία στις 7 Μαρτίου 1984.

Από την 1η Οκτωβρίου 1983, ημερομηνία κατά την οποία έπαυσε εργαζόμενος για την AGIP Nucleare, μέχρι της 7ης Μαρτίου 1984, η Επιτροπή συνέχισε να του καταβάλλει τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών που θα ελάμβανε από

* Μετάφραση από τα αγγλικά.

την Επιτροπή και του ποσού που θα είχε κερδίσει αν είχε εξακολουθήσει να απασχολείται για την AGIP Nucleare κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Η Επιτροπή θεώρησε ότι ήταν λογικό ο Pizziolo να εξακολουθεί να απασχολείται για να μειώσει τις απώλειές του, μέχρις ότου του προσφέρει πράγματι απασχόληση και τον επανεντάξει.

Δεδομένου ότι ο προσφεύγων δεν συμφώνησε μ' αυτή τη λύση, κίνησε την παρούσα διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου. Τα αιτήματά του περιλαμβάνουν πολλά σημεία αλλά, στην ουσία, περιορίζονται στο να ζητεί, καταρχάς, το σύνολο της αποζημιώσεως για την οικεία περίοδο, δηλαδή το σύνολο των αποδοχών που θα είχε εισπράξει από την Επιτροπή αν είχε επανενταχθεί και, δεύτερον, να εισπράξει τα ποσά που δικαιούται σε γερμανικά μάρκα και με εφαρμογή του εφαρμοστέου για την Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διορθωτικού συντελεστή.

Προφανώς το πρώτο σημείο είναι το σημαντικότερο. Η άποψη του Pizziolo είναι ότι, δεν μπορούσε να αναμένει μέχρι τις 24 Φεβρουαρίου 1984 για να ειδοποιήσει την AGIP Nucleare περί της παραιτήσεώς του, έτσι ώστε βασίμως απεχώρησε από την AGIP Nucleare ενωρίτερα, αφού υπέβαλε την παραίτησή του, για να αναμένει την ύπαρξη κενής θέσεως στην Επιτροπή.

Πρέπει να σημειωθεί ότι δεν είναι η Επιτροπή εκείνη που όρισε την ημερομηνία, κατά την οποία ο προσφεύγων έπρεπε να αναλάβει την νέα του υπηρεσία. Ο Pizziolo είναι εκείνος που όρισε την 7η Μαρτίου 1984, ως ημερομηνία που τον εξυπηρετούσε για να αναλάβει τα νέα του καθήκοντα. Σύμφωνα με τις αποδείξεις που διαθέτει το Δικαστήριο, δεν μου φαίνεται δυνατό να υποστηριχθεί με βεβαιότητα ότι, όταν ο προσφεύγων υπέβαλε την παραίτησή του στην AGIP Nucleare, γνώριζε την ύπαρξη της ειδικής κενής θέσεως που του προσφέρθηκε στη συνέχεια. Δεν υφίσταται ασφαλώς κανένα στοιχείο που να επισημαίνει ότι η Επιτροπή του δήλωσε ότι αυτή η κενή θέση θα του προσφερόταν ούτε είχε ο προσφεύγων καμία ένδειξη ως προς την ημερομηνία κατά την οποία έπρεπε να αρχίσει.

Ακόμα και εάν μπορεί θεμιτά να επικρίνει την καθυστέρηση της Επιτροπής να του προσφέρει τελικά μια θέση, το πραγματικό ζήτημα στην προκειμένη περίπτωση είναι αν δικαιούται πλήρη αποζημίωση γι' αυτή την περίοδο.

Κατά τη γνώμη μου, όχι μόνο είχε την υποχρέωση, σύμφωνα με τη σκέψη 13 της αποφάσεως του Δικαστηρίου του 1983, να αναζητήσει άλλη απασχόληση, αλλά, εφόσον είχε εξεύρει εργασία ευλόγως κατάλληλη, λαμβανομένων υπόψη των προσόντων του, είχε την υποχρέωση να διατηρήσει αυτή την απασχόληση μέχρις ότου λάβει προσφορά υπό τον όρο η Επιτροπή να μην καθυστερήσει υπερβολικά.

Στην περίπτωση που ο Pizziolo θα είχε αναμείνει μέχρις ότου λάβει προσφορά, η Επιτροπή θα είχε την υποχρέωση να του χορηγήσει εύλογη προθεσμία για να υποβάλει την παραίτησή του στην AGIP Nucleare και να αναλάβει τα νέα του καθήκοντα. Δεν αναφέρθηκε κανένα γεγονός που να επισημαίνει ότι κάτι δεν πήγαινε καλά στην ασκούμενη από τον προσφεύγοντα εργασία και που θα δικαιολογούσε την αποχώρησή του, διότι η εν λόγω απασχόληση δεν τον ικανοποιούσε. Δεν μου φαίνεται ότι, στις 24 Σεπτεμβρίου, οπότε υπέβαλε ο προσφεύγων την παραίτησή του, λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ελάμβανε πάντοτε πλήρη αποζημίωση, οι προθεσμίες είχαν παύσει να είναι εύλογες.

Δεν είμαι απόλυτα πεπεισμένος ότι οι αιτιάσεις του προσφεύγοντος, κατά τις οποίες η Επιτροπή καθυστέρησε υπερβολικά, είναι εντελώς δικαιολογημένες. Το Δικαστήριο δεν διέταξε την άμεση επανένταξή του· διέταξε την επανένταξή του σύμφωνα με το άρθρο 40, παράγραφος 4, στοιχείο δ) του κανονισμού

υπηρεσιακής καταστάσεως. Αυτό συνεπάγεται κατ' ανάγκη την εφαρμογή της προβλεπόμενης στον κανονισμό υπηρεσιακής καταστάσεως διαδικασία και θα έπρεπε να του προσφερθεί η πρώτη κενή θέση της κατηγορίας του ή του κλάδου του που αντιστοιχούσε στο βαθμό του, υπό τον όρο να κατέχει τα απαιτούμενα γι' αυτή την απασχόληση προσόντα.

Κατά συνέπεια, δεν μπορεί, κατά τη γνώμη μου, ο προσφεύγων να ισχυρίζεται ότι του οφείλεται το σύνολο των αποδοχών που θα είχε εισπράξει για τη θέση στην οποία το Δικαστήριο διέταξε την επανένταξή του· δεν δικαιούται παρά τη διαφορά μεταξύ του ποσού που θα είχε κερδίσει, αν είχε παραμείνει στην υπηρεσία της AGIP Nucleare, και του ποσού που θα είχε εισπράξει από την Επιτροπή.

Το δεύτερο αίτημα του προσφεύγοντος, που συνίσταται στην καταβολή σε γερμανικά μάρκα και σε συνάρτηση με τον εφαρμοστέο στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας διορθωτικό συντελεστή, στηρίζεται στον ισχυρισμό ότι, αφού παραιτήθηκε από την εργασία του στην Ιταλία, μετέβη για να ζήσει στο Bad Herrenalb πλησίον της Karlsruhe.

Η Επιτροπή αρνείται ότι ο προσφεύγων έζησε σ' αυτόν τον τόπο κατά την οικεία περίοδο. Το Δικαστήριο έλαβε πιστοποιητικό κατοικίας που φέρει την ημερομηνία της 18ης Οκτωβρίου 1983. Καθόσον με αφορά, είμαι έτοιμος να δεχθώ ότι έζησε στη Γερμανία κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου. Φαίνεται ότι απέκτησε στέγη σ' αυτό τον τόπο και η Επιτροπή δεν προσκόμισε καμία απόδειξη κατά του βασίμου του ισχυρισμού του, εκτός της ενδείξεως ότι τα τέκνα του φοιτούσαν ακόμη στο Πανεπιστήμιο της Bologna. Αυτό το γεγονός μου φαίνεται αποφασιστικό και είμαι έτοιμος να μελετήσω το δεύτερο μέρος της υποθέσεως δεχόμενος ότι ο Pizziolo έζησε εκεί όπου ισχυρίζεται ότι έζησε.

Από την άλλη πλευρά μου φαίνεται ότι, στην περίπτωση που τα συμπεράσματά μου επί του πρώτου σημείου είναι ορθά και απορρίπτεται ο πρώτος ισχυρισμός του προσφεύγοντος, ο τελευταίος δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να δικαιωθεί επί του δευτέρου σημείου. Εφόσον δεν μείωσε τις απώλειές του, εφόσον δεν ενήργησε λογικά αποχωρώντας από την εργασία του στην Ιταλία, είμαι της γνώμης ότι δεν μπορεί να αποζημιωθεί για οποιαδήποτε διαφορά από απόψεως νομισμάτων, συναλλαγματικής ισοτιμίας ή διορθωτικού συντελεστή που προκύπτει από την προσωπική του απόφαση να μεταβεί για να ζήσει στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας.

Ο προσφεύγων ισχυρίζεται, ωστόσο, ότι εκτός αυτής της λύσεως — την οποία δεν δέχεται — μπορεί να αξιώσει καταβολή με εφαρμογή του γερμανικού διορθωτικού συντελεστή, βάσει της εφαρμογής κατ' αναλογία ορισμένου αριθμού διατάξεων του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Δέχεται ότι το άρθρο 40 δεν περιέχει κανένα στοιχείο υπέρ αυτού, επικαλείται όμως ορισμένο αριθμό άλλων άρθρων. Το πρώτο μεταξύ αυτών είναι το άρθρο 41 που αφορά τους υπαλλήλους της Κοινότητας που τελούν σε διαθεσιμότητα, λόγω περιορισμού του αριθμού των θέσεων στο όργανο που ανήκουν. Είναι σαφές ότι ο προσφεύγων δεν ανήκει απ' ευθείας σ' αυτή την κατηγορία. Επικαλείται, στη συνέχεια, το άρθρο 63 που προβλέπει τις αποδοχές και τον κατάλληλο διορθωτικό συντελεστή για τους υπαλλήλους που πρέπει να πληρώνονται στο νόμισμα της χώρας στην οποία ασκούν τα καθήκοντά τους. Είναι σαφές ότι ο προσφεύγων δεν ασκεί καθήκοντα σε μια τέτοια χώρα. Το άρθρο 64 αφορά τις αποδοχές των υπαλλήλων που εκφράζονται σε βελγικά φράγκα, στις οποίες πρέπει να εφαρμόζεται ορισμένος διορθωτικός συντελεστής, σε συνάρτηση με τις συνθήκες ζωής στους διάφορους τόπους τοποθετήσεως. Κατά την κρίσιμη εποχή, ο προσφεύγων δεν απασχολείτο από τις Κοινότητες και ακόμα, εξ όσων γνωρίζω, δεν απασχολήθηκε καθόλου στη Γερμανία. Κατά συνέπεια, είναι πρόδηλο ότι αυτά τα άρθρα δεν έχουν άμεση επ' αυτού εφαρμογή.

Ο προσφεύγων δηλώνει τότε ότι μπορεί να στηριχθεί, όχι μόνο σε εφαρμογή κατ' αναλογία των εν λόγω άρθρων, αλλά και στην απόφαση του Δικαστηρίου επί της υποθέσεως 156/78, Newth κατά Επιτροπής (ECR 1979, σ. 1941). Σ' εκείνη την υπόθεση, ένας υπάλληλος απομακρύνθηκε από τη θέση του βάσει του άρθρου 50 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης και έπρεπε, επομένως, να λάβει αποζημιώσεις βαθμιαία μειούμενες. Το Δικαστήριο έκρινε ότι ο προσφεύγων, που είχε ασκήσει τα καθήκοντά του στην Ιταλία κα επέστρεψε στο Βέλγιο, αλλά εξακολουθούσε να πληρώνεται πάντοτε κατά τον εφαρμοστέο στην Ιταλία διορθωτικό συντελεστή, ελάμβανε σαφώς λιγότερα από υπάλληλο ευρισκόμενο σε παρόμοια κατάσταση που θα είχε απασχοληθεί στο Βέλγιο και θα είχε συνταξιοδοτηθεί εκεί. Το Δικαστήριο έκρινε ότι υφίστατο σ' αυτή την περίπτωση δυσμενής διάκριση.

Είμαι της γνώμης ότι δεν μπορεί πραγματικά να γίνει επίκληση υπέρ του Pizziolo καμιάς από αυτές τις καταστάσεις, είτε πρόκειται περί των καταστάσεων που αφορούν τα άρθρα του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης είτε περί της καταστάσεως που αφορά η απόφαση επί της υποθέσεως Newth. Δεν νομίζω ότι η κατάστασή του είναι ανάλογη με οποιαδήποτε απ' αυτές τις καταστάσεις. Ανήκει σε ειδική κατηγορία: το Δικαστήριο του αναγνώρισε το δικαίωμα να λάβει αποζημίωση και αυτό, του οποίου δικαιούται, είναι ποσό επαρκές για να αντισταθμίσει τη διαφορά μεταξύ των αποδοχών που θα είχε εισπράξει και των μισθών που πράγματι εισέπραξε ή που θα μπορούσε ευλόγως να εισπράξει. Το Δικαστήριο δεν διευκρίνισε ούτε με ποιο τρόπο ούτε σε αναφορά με ποια ειδική χώρα θα έπρεπε να υπολογιστεί το αντισταθμιστικό ποσό. Νομίζω, ωστόσο, ότι, εφόσον οι διάδικοι δέχθηκαν, προφανώς χωρίς να υπάρξει διαφορά, ότι έπρεπε να εφαρμοστεί ο ιταλικός διορθωτικός συντελεστής κατά τη διάρκεια της απασχολήσεώς του στην Ιταλία, ορθώς η Επιτροπή συνέχισε να του καταβάλλει την αποζημίωσή του επί της ιδίας βάσεως, όπως και στο παρελθόν και όπως θα είχε συνεχίσει να την λαμβάνει, αν είχε εκπληρώσει την υποχρέωσή του περί μειώσεως των ζημιών του.

Κατά συνέπεια, θεωρώ ότι πρέπει να απορριφθεί και το δεύτερο μέρος των αιτημάτων του προσφεύγοντος. Καθόσον με αφορά, θα απέρριπτα την προσφυγή και θα διέτασσα τον κάθε διάδικο να φέρει τα δικαστικά του έξοδα, βάσει του άρθρου 70 του κανονισμού διαδικασίας.